

A decorative border with intricate scrollwork and floral patterns surrounds the central text.

Thorvaldsens

Bisættelse.

Den 30. Marts 1844.

Thorvaldsens

Bisættelse.

Den 30te Marts 1844.

Thorvaldsens Museums
ARKIV.

Kjøbenhavn.

Forlagt af Universitetsboghandler C. A. Reitzel.

Trykt i Bianco Lunos Bogtrykkeri.

Afskedsord

til

Thorvaldsen

i Kunstakademiets Antiksal,

af

Dr. H. N. Clausen.

Timen kalder herfra til Herrens Tempel, — til Helligdommen hist, hvor Apostelkæren venter, hvor Engelen retter sit Blik mod det lange, stille-vandrende Tog, og Frelseren aabner sin Favn mod det dyrebare Hoved, der føres hen for hans Fødder. Men ogsaa her er et helligt Sted. Hvor det Store og Herlige fremstaaer som Menneskers Bærk, der er det Guds Aand, som vidner med Menneskets Aand; og vi staae her omgivne af det Skjønneste, Jorden har at fremvise, af ædle, høie Skikkelser, der ere Gjenstaaer af Oldtids svundne Herlighed, og af en Herlighed, som denne Kiste

figer os, ogsaa hører til Det, der er sundet. Vi staae paa det Sted, hvorfra Historiens Aarbøger skulle vidne med Stolthed, at den store Mester er udgangen at beskrive sin lysende Bane over Jorden, hvorhen de skulle vidne, at han søgte tilbage atter og atter, for at finde, hvad han intetsteds fandt udenfor Fødelandets Grændser, sit venlige Hjem, sin kvægende Hvide; — paa det Sted, hvor han for halvhundredte Aar siden indviedes til den Glorie, der skulde omstraale hans Navn, og hvor det sidste Bærk, der færdigt gik ud fra hans skabende Haand, staaer for os i sin mægtige Storhed. Det er disse Mure, som have gjenlydt af Folkets Jubel, da det stolteste Triumftog bragte ham ind i vor Midte; her have vi seet de herlige Bærker fremstaae under hans Hænder, have — ah, hvorofte! — valsefart til hans Bolig, som til den lyse, stille Helligdom, hvor Livets Ufred og dets Mislyd ikke trængte ind, hvor det klare Skjønhedsliv, den høie No, den huldtsalige Kjærlighed lyste os imøde, og velgjørende meddeelte os sit Væsens Liv. Og disse Mure have modtaget ham for sidste Gang, da Døden allerede

havde sænket sig over ham, men blid og salig, som den kun synes at høre hjemme i den fromme Digtning; — vi saae Freds-Engelen, saa skjøn som han selv har fremstillet os den, svæve om den høie Bænde, tillukke det lyse Dø. Ja, det er et helligt Sted, vi betræde, rigt paa høie, hellige Minder, der skulle gaae i Arv til Slægterne efter os; og fra dette Sted kunne vi ikke bryde op til den alvorfulde Vandrings Gang, uden at Ordet har lydt over det dyrebare Hoved.

Ah! men det er et Smertens, et Veemodens Ord, som trænger sig frem af Sjælens Dyb. Thi der er Smerte, som gjennebærer vort Jnderste, der er Veemod, som smelter Menneskets Bryst, naar Forgængeligheden sætter sit Mærke paa det Skjønneste og Herligste, Jorden har i Gie, naar Det, der giver Livet den sande Storhed og den sande Glæde, tages bort fra vore Dine. Thorsvald sen — hvilken gribende Klang, hvilken begeistrende Magt laae dog i dette Navn, da vi lyttede til hans Roes fra fjerne Bredder, da vi talte Dagene til hans Komme, da vi jublede ham imøde paa vore

Kyster, da han stod der i sin høie, simple Storhed iblandt os. Men den er ikke mere synlig iblandt os, den mægtige Mand, for hvem Tankens og Følelsens rige Verden stod udpræget i de rene, klarste Omrids, som fremtryllede til Liv og levende Form Alt, hvad der er sandt og sundt og kraftigt, hvad der er sjønt og ømt og yndigt i Livet, hvad der er saligt og feirrigt og uforfrænkelt i Døden. Det store Middelpunkt for et høiere aandeligt Liv er taget ud af vor Midte; den herligste Mennekkelform, der vandrede blandt os som levende Aabensbarelse af Mandens Skønhed og Adel, er sunket tilbage til Støvet. Derfor staaer Kunstens lyse Festsal som Sørgesal, og der er Sorg, dyb og inderlig Veemod overalt i Danmarks Land.

Men naar det er vor Klage, at vi have havt ham, have ham ikke mere, da er det vor Stolthed, at vi have havt ham. Aarhundreder maae søges tilbage i Kunstens Historie, førend den kunstneriske Skaberkraft træder os saa rig og saareen, saa stor og saa elskelig imøde, og Aarhun-

dreder kunne hengaae, inden saa lys en Stjerne oprinder atter paa Kunstens Himmel. Og denne Mand — o! lad Ordet høres i denne Stund, ved hans Kiste i Kunstens Helligdom — tilhørte os; denne Mand, Europas Beundring, var Danmarks Søn, dets trofaste Søn i Tanke og Tale, i Sind og Gjærning. Og os var det forundt, at frydes ikke alene ved hans Kunst, men ved den ædle og elskelige Mennekkelighed i hans Person; os forundtes det, at berede ham en Hjemstavn, Hjemmets Fred og Glæde, — forundes det nu at følge ham til hans Hvilested. Og har han virkelig været vores, have vi eiet ham i Sandhed, da tages han ikke fra os; thi sine bedste Gaver, Betsignelserne, som høre Manden til, tager Herren ikke fra Dem, der vide at statte deres Værd. Thorvaldsen drager ikke fra os. Han kom ikke til os som flygtigt besøgende Gæstevæn; han vendte tilbage, som Solen, der af Hjertets sømmele Drift føres i Moderens Favn; og sit hele store Liv, henlevet i Sydens klassiske Lande, dets hele rige Frugt,

fordeelt over alle Egne af den dannede Verden, har han, trofast og hjærlig, samlet og bevaret for os. Naar den rige Arv,

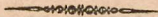
„ei hans Arvelod fra Fader, Moder,
nei, men den, han fik fra Himlens Blaa,
ei hans Arvelod af Jordens Goder,
nei, men den, som aldrig kan forgaae“—*)

naar denne Arv aabner sig for os, naar vi, be-
skuede og beundrende, vandre omkring i den store
Skønhedens Verden, han har opladt for os: o!
skulde vi da ikke have ham nærværende iblandt os,
saaledes som vi saae og kjendte og elskede ham?
Og naar vi værne og frede om Skønhedens liv-
salige Rige, som ved ham er grundet i vor Midte,
naar dette Rige fremblomstrer iblandt os, ikke blot
i Kunstens Verden, men i Livet og dets hele Færd,
da vil hans Aand tage Bolig iblandt os, og bringe
Befignelse over vor Gjærning. —

---

*) Af H. P. Holst's Sang ved Thorvaldsens Indtræ-
delse i Museet (efter hans tredje Tilbagekomst fra
Italien), den 25de October 1812.

Saa lader os da følge Gravflokkens Kald,
og tiltræde Vandringen med de dyrebare Levninger
af Danmarks største Mand, af vor Tidsalders
største Kunstner. Og al den milde, salige Fred,
Din høie Aand har udgydt over Dine Bærker, og
som fra dem strømmer veldædig ind i vor Sjæl,
ville vi samle, og lære vore Børn at samle, om
Dit herlige Navn og Dit hellige Minde!

Kunstnernes Farvel

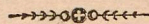
af

H. P. Holst.

Med tunge, tunge Taarer
Vi bære Danmarks Stoltthed nu til Graven.

Her, hvor vi lytted til hans Vink og Raad,
Her flokkes atter vi omkring vor Mester;
Men **faderløse** staae vi nu med Graad
Dg stirre paa hans Jordlivs sidste Rester.
Hans Ry, hans Hæder og hans Bærkers Glands,
See! det er **Arven** fra vor store Fader —
Men hvo af os tør beile til hans Krands?
Hvo hæver Arven, som han efterlader?

Derfor med tunge Taarer
Vi bære Danmarks Stoltthed nu til Graven.

Cantate

i

Frue Kirke.

Ordene af Oehlenschläger.
Musiken af Gläser.

Chor.

Folket samler sig i store Rækker
Om en Kiste, hen i Kirken sat;
Rige Hæderstegn dens Laag bedækker.
Har en Helt, en Fyrste, dig forladt,
Fædreland? — Ak gjennem Taaren sukker
Danmark: Nei! det var en Billedhugger!
Men ei Helten, over trætte Been,
Reiste selv sig større Mindesteen.

Recitativ.

Da Frost og Blæsten med Is og Sne
Fløi hid, for Vinterens Fæst at hædre,
Da lod i Sneesøget grandt sig see
Fra Islands De Dine Heltedædre.

Som Engle kom de fra Himlens Hal,
 De sjunge: Vi bringe dig til din Skaber!
 Dit Fædreland ei dig miste skal,
 Din Genius aldrig Danmark taber.
 Da smilte Du, da henstumred Du,
 Dg fulgte gierne de gamle Helte;
 Thi dine Bærker — de staae endnu
 I Marmorsnee, som kan ikke smelte.

Choral.

Friskt i din Krands var sidste Blad;
 I Vennekreds tilfreds Du sad;
 Da hen i Kunstens Hal Du gik,
 Dg der, i Dødens Dieblif,
 Udbredte Tonens Vinger sig
 Dg bragte Dig til Himmerig.

Saa redte de den Døde Seng
 I Skolen, hvor som lille Dreng
 Han gik, paa Alæg, Tanke rig.
 Der stod den store Mesters Lig.

Der, Thorvald! længe skal din Aand
 Veilede mangel Unglings Haand.

Sang.

Til Syden han drog, hvor Støtterne staae,
 De herligste Minder af Hellas Bedrifter.
 Det var den Bog og de Visdomsfrifter,
 Som Thorvalds Aand kunde bedst forstaae.
 I deres Aand han sin egen saae;
 Dg deres Betydning han os forklared
 I Bærker, som selv Ham aabenbarede.
 Antiken var ei Antike meer;
 Den levende blev; — han dybt den fatter.
 Dg Phidias og Praxiteles atter
 I Ham forbauset Europa seer.

Tre Stemmer.

Men ei blot Kunst fra Korinth, Athen,
 Ham danned og blev hans Aand tilgode:
 Hvor Rafael, hvor Michel-Angelo stode,
 Der klang ved Hammeren Thorvalds Steen.
 Dg Medicernes Laurbærgreen

Sig frodigt ind i hans Værksted boied,
 Dg styrked ham og forfrisket ham Diet.
 I Basrelieffet Correggios Ord
 Han gjentog, — Naturen det selv befaler:
 „O Rafael! jeg er ogsaa Maler.“ —
 Dg hvo er Den, som ei Thorvald troer?

Flere Stemmer med Chor.

Dg stort, som Anden sig udvikled Hjertet,
 En Røst fra Himlen han fornam:
 Han følte: hvad der Kristus havde smertet,
 Dg hvad der havde glædet ham.
 Da med Disciplene vor Frelser fra det Høie
 Nedfoer paa Sky, ved milde Lyn,
 Dg rørte ved et jordiskt Die,
 Da Thorvald saae et himmelskt Syn.
 Dg hvad han saae, han Danmark viste:
 De store Billeder de staae nu om hans Riste;
 Dg Jesus strækker — salig sjon —
 Sin Haand mod ham og siger: Kom, min Søn!

Slutningschor.

Farvel, Du store Thorvald! Hør Fædrelandets Røst!
 Hør hver en Bønestemme fra dybtbevæget Bryst!
 Hør Hver, hvis Aand forstod dig, hvis Hjerte
 aned Kunst!
 Tak, Thorvald! Du har adspredt den tykke Taage-
 dunst.
 Dig signe Mænd og Gubber, og Qvinder, Børn
 saa smaae!
 De skal i modne Fremtid din Herlighed forstaae.
 Du skænkte Danmark Gode! — hvad kan vi skænke
 dig?
 Vor Kjærlighed! Du seer den hist fra dit Him-
 merig!

T a l e

i

K i r k e n .

Af Stiftsprovst E. Tryde.

Det er i Midten af Danmarks Folk; det er i et Møde, hvor dets Konge er forenet med dets ædleste Borgere af enhver Stand til en fælleds, høitidsfuld Sørgefest over den store Mester, der har været, der vil vedblive at være, Verdens Beundring og vort Fædrelands Stolthed; det er i den Helligdom, som ved hans Haand, midt iblandt Europas langt større og mægtigere, er hævet til at staae mageløs og ene; det er ved **Albert Thorvaldsens** Baare, at den eenlige Røst nu opløfter sig, der skal udtale det Sorgens, Kjarlighedens, Taknemmelighedens, Beundringens Ord, der skal være det fælleds Udtryk for den dybe Følelse, som fylder denne hele, store, sorgindhyllede Folkeskaars Bryst. — Det Kald er ikke let, døm-

mer skaansomt I Mænd! Brødre! og Du min ædle Konge! — om Stemmen skulde bryde, om det tykkes Eder kun at være en dump, svag Gjenslyd, af hvad der saa dybt og stærkt toner i Eders Jnderste.

Hvad mine sørgende Medborgere paa dette Sted og i denne Time ønske, er vist ikke en Priis over den store Hedengangnes Kunstnerværk; dette kræver og vil finde en anden Tolk ved en anden Anledning, ligesaa fuldt som den høie Taksigelse, der skyldes ham, fordi han har nedlagt sine Bærkers rige, uvrdeerlige Skat i det lille, trofaste, kjarlige Folks Skjød, hvis herligste Søn han er; — heller ikke en Skildring af hans reent, menneskelige Personlighed; denne kan kun værdigen fremstilles af dem, der under en nær og fortrolig Dngang have optaget et Billede deraf i sig, og formaae at gjengive det med de klare, lysende Træk, hvormed Kjarligheden maler; — men hvad der billigen kan ønskes, er, at Billedet af den høie Mesters indvortes Væsen, saaledes som dette under hans Kunstner-Virk-

somhed har uddannet sig, maa svæve for os i denne Time, og at vi, om end kun gjennem det jordiske Taagesløv, maae ligesom kunne skue og føle en saadan Kunstnersjæls Forklarelse.

O, Du rige, skønne Sjæl! hvilken Fylde af det Edleste og Høieste, som Menneskelivet omfatter, har Du ikke baaret i Dig. — Vi kunne sige: det menneskelige Hjerter indslutter ingen Fryd og ingen Smerte, ingen ædel Følelse, intet helligt Haab, Intet der er os dyrebart, som Du ei har vidst at give et Udtryk og at lade fremstaae for os i Skjønhedens Skikkelse; de sundrigeste Tanker, det lunefuldeste Spøg udstrømmede med lige Lethed fra den aldrig udtømte Kilde i dit Underste; fast Alt, hvad der er fremtraadt i Slægtens Liv, som Stort og Dphøiet, som Skjont og Indtagende, har din Haand udpræget i fagre, rene, kraftigt fremtrædende Former, Oldtidens Helte og Gudeskikkelser; den nyere Tids Heroer, Vise, Digtere og Kunstnere, Krigens Bedrift og Fredens Kunst; de høieste Ideer, som have bevæget Menneskelivet, have lyst

igjennem din Sjæl og ere fremstillede af Dig i klare, betydningsfulde Symboler; Begejstringens, Dybsindighedens, Fromhedens, Andagtens dybe, stille Liv, ligesaafuldt som Lidenskabens, den rastløse Higen, den hæftige Attraaes brusende Følelser ere i store, gribende Billeder udgangne fra Din Sjæl! —

Hvilket stort, mægtigt Liv maa da ikke have boet i den! hvilken Strøm af levende, stærke Følelser bevæget sig gjennem den! hvilke klare lysende Tanker i mange Timer som tindrende Stjerner være oprundne for den! — Det saae Man ikke, naar han stod i sin ædle Simpelt, med sit ligefremme, fordringsløse Væsen iblandt os, og der gives maa ske dem, som ville mene, at det var ikke saameget ham, som hvad de kalde hans Genius, der frembragte hans Værker. — Men saavisst som de Gaver, vi modtage fra Kunstneren, fra Digteren, fra Tankeren, fra enhver begejstret Mand, netop derved vorde os saa dyrebare, ja hellige, at de ere frembragte under en høiere Indflydelse, at her er Mere, end hvad, der kun vilde være en Aaben-

barelse af Individets eget Liv, at hvad der bliver til i Begeistringens underfulde Time, er Noget, Ingen formaaer at fremkalde ved sin egen Villie, men kun ved den Naade, som gives heroven fra, han maa nu takke derfor, eller ikke; saavist er Begeistringens dog Mere, end et Veir, der farer hen over de Udfaaredes Sind, som Binden over Havet, kun fremkaldende en Diebliffets Bevagelse, men efterladende intet blivende Spor. — Vi føle, vi erkjende, at Kunstens, at Begeistringens Værker udøve en dannende, forædlende Indflydelse paa vort Sind, at de sandeligen ei blot til Lyst, til en ydre Forskjønnelse af Livet, ere blevne til, men at det indvortes Menneske i os under deres Betragtning paatrykkes et ædlere Præg, modtager en Udvikling, og fremtræder ligesom i os selv i en skjønnere Skikkelse; men formaae Begeistringens Frembringelser at udøve denne Indflydelse paa os, skulde de da ikke udøve en endnu langt større paa den begejstrede Frembringer selv? Skulde vi kunne tænke os den Sjæl forblive i en mindre forædlet Skikkelse, og ligesom ubevidst om det Evige, Sande

og Hellige, fra hvem dog det udgaaer, der kalder Forædlingen og Bevidstheden om det Hellige frem hos os selv? og naar vi nu see den indpræge sine Billeder snart Udtrykket af den høieste Manddoms Kraft og Ro, snart Træk af den fineste Qvindeligheds Reenhed og Ynde, snart af den dybeste Tænknings, snart af den inderligste Følelse, snart af den sødeste Glæde, snart af den bitterste Smerte; naar vi ved at træde frem for dem ahne, hvor uendelig Meget de i deres stumme og dog saa talende Sprog have at sige os, naar de forbindende sig til omfattende Livsbilleder røbe det Blik, der samler det Mangfoldige til Eenhed, og som ikke finder Hvile ved det Enkelte: O, da føle vi, hvilket stort Liv en saadan Sjæl bærer i sit Jnderste, et Liv af en høiere Oprindelse, men som dog ogsaa er hans, og hvori han stræber at gjøre os deelagtige; et Liv forskjelligt fra det, som leves under de udvortes Vilkaar og Forhold, men som leves i Studiets og Frembringelsens skjønne Timer; og hvormange vare ikke disse for denne uødellige Mester! — Og just fordi dette Liv, en saadan

Sjæls sande, egentlige Liv, jo herligere og skjønnere det er, jo videre ogsaa adskilt fra det udvortes og sædvanlige, just derfor formaaer den ofte mindst at knytte den naturlige Forbindelse mellem det indvortes og udvortes Liv, just derfor gjenkjende vi stundom ikke det ene af disse i det andet. — Nu har Dødens Engel med en let Haand løst disse Baand for denne Herlige, og vi, for hvem det Liv, han i sin Tilværelses sande, rette Timer levede, saa deiligen har aabenbaret sig, vi kunne ogsaa nu ligesom skue og føle det i sin Forklarelse.

I sin Forklarelse, i sin Saliggjørelse; o! vi tør sige det! — Vel bør vi altid ihukomme og allermindst paa dette Sted forglemme, at der under al menneskelig Stræben mod det Høiere, selv under den meest opløstende Begeistring, dog snart fornemmes en nedtyngende Magt; at hvor henrykte vi end kunne føle os under Betragtningen og Beskuelsen, ville vi gribe Livet, det Salige selv, da lukker Himmelen sig over os, og at saaledes gaaer det selv de Øpperste af Jordens Børn; — vel skal den christelige Bekjendelse høres ogsaa i denne

Stund, at end ikke ved Aandens høieste Flugt, end ikke ved den herligste Daad, opløfter Noget sig selv til Forklarelse og Saligheden, at Himmelen kun aabner sig, naar han lærer at kjende den Forsøning, der borttager den Skyld og Brøde, som hviler ogsaa paa hans Hoved, den Forløsning, som frigjører fra den Magt, som vil neddrage i det Lave; og dersom den Herlige hvis Støv vi her jorde, ei havde kjendt den Guds Naade, der er aabenbaret i Jesus Christus, selv om han havde været den Største af dem, der ere fødte af Qvinder, vi kunde i denne Time vel have bedet for hans Sjæl, men ikke priset den salig. — Men skulde vi paa dette Sted kunne nære Tvivl om at blandt alt det Herlige, der aabenbarede sig for ham, blev heller ikke det Herligste, det som har kaldet den høieste Priis og Tilbedelse frem, der er hørt paa Jorden, skult for hans Dø? — Skue den Engel, som knæler paa dette hellige Sted, med Daabens indviende Staal i sine Hænder! gaf hidsset ind, hvor Billedet af Herren, der bøier sig selv under den hellige Indvielse, er fremstillet, og spørg

Dig, om han, der har seet med Sjælens Die, hvad han har udpræget, ikke har ahnet, har følt, hvad det er at bøie sig under den Mandens Daab, som kun skjæntes ved Guds Naade! — Dølst dit Blik mod det herlige Bærk, der omgiver dette Chor, lad det følge Frelserens Gang til Golgatha, skue det Afsyn han vender til den Skare af Mand og Qvinder, som fulgte efter ham, og Du tvivler ei mere om, at han som lagde dette Kjærlighedens og Smertens Udtryk i Forsonerens Afsyn, han har ogsaa følt i sin Sjæl den Forsonings-hellige Magt Frelseren fuldbragte! Gak, atter hist ind, hvor Du skuer Billedet af Frelseren, der rækker sine Benner det nye Testaments Kalk, som besegledes ved hans Blod; træd, derpaa frem, for det høie Kristusbillede paa dette Altar! gjør endnu mere, bøi dig ned ved Altarets Fod og skue op i den Himmelskes Afsyn, og naar Du da har seet ind i disse Træk saa fulde af Naade og Sandhe, da vidner Du, om vi ikke tør sige, at han som formaadede at skjænke os dette Syn, han har og selv seet den Himmel aabne sig, som kun oplader sig for den

Andægtige og Bedende? — Lad dit Die følge de lange Rækker af Apostlenes ædle Skikkelser, betragt disse Træk af de dybeste Tanker, af den helligste Alvor i deres Afsyn, og Ingen vil sige, at det kun var en let, en flygtig Berørelse af det Hellige der er gaaet hen over hans Sind. — Derfor Du Herlige! føle vi ogsaa som Christne din Forklarelse, føle at Du var omsluttet med os af den samme Troes hellige, stærke Baand; Baand som Døden ei har formaaget at løse, som ogsaa nu under den jordiske Adskillelse forene os med Dig; thi vi kunne sandelig sige, at der er Intet, hverken i Liv eller Død, hverken i det Høie eller Dybe, hverken i det Nærværende eller Tilkommende, der formaager at adskille dem, som ere forenede ved Guds Kjærlighed i Jesus Kristus.

Med denne Kjærlighed bevaret i dit Sind, med Mandens Liv endnu varmt i dit Hjerte, med Begeistringens Flamme endnu lysende om din Bænde, er din Sjæl, midt i det Folks Favn, der sluttede sig saa gjerne omkring Dig, indgaaet til sin Forklarelse.

Derfor skride vi nu vel med dyb, med inderlig
Beemodighed, med Kjærlighedens Sorg til Indvielsen
af dit Stov; men og med Kjærlighedens Haab,
der bier i troe og stille Forventning paa Opfyldelsen
af de salige Forjættelser.

* * *

Jordspaakastelsen blev derpaa foretaget og efter en stille
Bøn, endte Taleren Handlingen med disse Ord:

**Herren gav, Herren tog, Herrens Navn
være lovet!**

Amen!

Slutnings-Chor

af

H. C. Andersen.

(Til Musik af Hartmann.)

Træd hen til Kisten her! kom, fattig Mand,
I din Kreds fødtes han, og Du tør sige:
Han blev en Stoltthed for vort Folk og Land,
En Glands han fasted' over Danmarks Rige!
Ja, her var Rigdom, Adel, Alt fra Gud,
I Snillet hos ham Gud sig for os viste;
Hans Død vil lyde vidt i Verden ud,
Man priser den, der dog faaer see hans Kiste!
Sin Sendelse paa Jorden har han endt —
Vi har ham seet og kjendt!

Hans Liv var lykkeligt, hans Død var smuk,
Han virked' stort og herligt uden Lige!
I Folkets Kreds og uden Smertens Suf
Saa sjælesund han svang sig til Guds Rige.
Vi rysted' staae, et Blink fra Gud det var!
Fra fattigt Huis det gik ud over Jorden,
Et Blink, der glemmes ei! See Stenen har
Et Præg deraf, et Storheds Præg for Norden!
Dpløs dig Sorg i Sang ved Kistens Fjel!
I Jesu Navn, sov vel!

